Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU MÄÄRUS (kuues koda)

7. juuli 2016*

Apellatsioonkaebus — Euroopa Kohtu kodukorra artikkel 181 — Konkurents — Keelatud kokkulepped — Pingestusterase Euroopa turg — Trahvid — Maksevõime hindamine — 2006. aasta suunised trahvide arvutamise meetodi kohta — Täielik pädevus — Vaidlusalusest otsusest hilisemate asjaolude arvessevõtmine — Proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõte — Õigus tõhusale kohtulikule kaitsele

Kohtuasjas C-523/15 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 28. septembril 2015 esitatud apellatsioonkaebus,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, asukoht Hamm (Saksamaa),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, asukoht Hamm,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, asukoht Iserlohn (Saksamaa),

esindaja: *Rechtsanwalt* C. Stadler,

hagejad,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: V. Bottka, H. Leupold ja G. Meessen, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (kuues koda),

koosseisus: koja president A. Arabadjiev, kohtunikud J.-C. Bonichot ja E. Regan (ettekandja),

kohtujurist: J. Kokott,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi põhistatud määrusega vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artiklile 181,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: saksa.

määruse

1 Oma apellatsioonkaebuses paluvad Westfälische Drahtindustrie GmbH (edaspidi „WDI“), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (edaspidi „WDV“) ja Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (edaspidi „Pampus“) tühistada esiteks Euroopa Liidu Üldkohtu 15. juuli 2015. aasta otsuse Westfälische Drahtindustrie jt *vs.* komisjon (T-393/10; edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“; EU:T:2015:515), millega Üldkohus jättis rahuldamata hagi, milles nad palusid tühistada ja muuta komisjoni 30. juuni 2010. aasta otsust K(2010) 4387 (lõplik) ELTL artikli 101 ja EMP lepingu artikli 53 kohase menetluse kohta (juhtum COMP/38.344 – Pingestusteras) (muudetud komisjoni 30. septembri 2010. aasta otsusega K(2010) 6676 (lõplik) ja komisjoni 4. aprilli 2011. aasta otsusega K(2011) 2269 (lõplik)) (edaspidi „vaidlusalune otsus“), ning teiseks komisjoni konkurentsi peadirektoraadi peadirektori 14. veebruari 2011. aasta kirja (edaspidi „14. veebruari 2011. aasta kiri“).

Õiguslik raamistik

2 Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [ELTL] artiklites [101] ja [102] sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 23 lõikes 2 on ette nähtud:

„Komisjon võib oma otsusega määrata ettevõtjatele ja ettevõtjate ühendustele trahve, kui need tahtlikult või ettevaatamatuse tõttu:

a) rikuvad [ELTL] artiklit [101] või [102] […]

[…]“.

3 Määruse artiklis 31 on sätestatud:

„Euroopa Kohtul on täielik pädevus läbi vaadata otsused, millega komisjon on määranud trahvid või karistusmaksed. Euroopa Kohus võib määratud trahvi või karistusmakse tühistada, seda vähendada või suurendada.“

4 Suuniste määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 punkti a kohaselt määratavate trahvide arvutamise meetodi kohta (ELT 2006, C 210, lk 2; edaspidi „2006. aasta suunised“) punktis 35, mis asub pealkirja „Maksevõime“ all, on sätestatud:

„Teatavas sotsiaalses ja majanduslikus kontekstis võib komisjon erandkorras taotluse esitamisel võtta arvesse ettevõtja maksevõimetust. Sel puhul ei vähendata trahvi mingil juhul pelgalt ebasoodsa või kahjumliku finantsolukorra tõttu. Vähendamine saab toimuda üksnes kindlate tõendite alusel, mille kohaselt seaks käesolevates suunistes sätestatud tingimustel trahvi määramine pöördumatult ohtu asjaomase ettevõtja majandusliku elujõulisuse ning tema varad kaotaksid igasuguse väärtuse.“

Vaidluse taust

5 Käesolev kohtuasi puudutab pingestusterase sektorit. Pingestusterase mõiste tähistab metalltrosse ja valtstraadist trossikeesid ning eelkõige terast eelpingestatud betooni valmistamiseks, mida kasutatakse rõdude, vundamendivaiade ja torude valmistamisel, ning terast järelpingestatud betooni valmistamiseks, mida kasutatakse tööstushoonete ehituses, maa-aluses ehituses ja sillaehituses.

6 WDI, varasema nimega Klöckner Draht GmbH, on Saksa terasesektori ettevõtja, kes toodab eelkõige pingestusterast. Alates 3. septembrist 1987 kuulub WDI 98-protsendiline osalus WDV-le, kelle kapitalis kahe kolmandiku suurune osalus kuulub alates 1. juulist 1997 omakorda Pampusele.

7 Olles saanud Bundeskartellamtilt (liitvabariigi konkurentsiasutus, Saksamaa) ja ühelt pingestusterase tootjalt teavet ELTL artikli 101 rikkumise kohta, viis komisjon 19. ja 20. septembril 2002 läbi kontrollimised mitme ettevõtja ruumides.

8 Uurimise tulemusel, olles rahuldamata jätnud WDI esitatud leebema kohtlemise taotluse, võttis komisjon 30. septembril 2008 vastu vastuväiteteatise, mis oli suunatud mitmele äriühingule, kelle hulka kuulusid ka apellandid. Kõik vastuväiteteatise adressaadid esitasid vastuseks oma kirjalikud seisukohad. 11. ja 12. veebruaril 2009 toimus ärakuulamine, kus apellandid osalesid.

9 Neliteist ettevõtjat, sealhulgas apellandid, taotlesid 2006. aasta suuniste punkti 35 tähenduses maksevõimetuse arvessevõtmist. Nad esitasid oma taotluse põhjendamiseks tõendeid.

10 Komisjon leidis vaidlusaluses otsuses, et mitu pingestusterase tarnijat olid rikkunud ELTL artikli 101 lõiget 1 ja alates 1994. aasta 1. jaanuarist 2. mail 1992 vastu võetud Euroopa Majanduspiirkonna lepingu (EÜT 1994, L 1, lk 3; ELT eriväljaanne 11/52, lk 3) artikli 53 lõiget 1, osaledes nii Euroopa kui ka riigi ja piirkonna tasandil kartellikokkuleppes ajavahemikus 1. jaanuarist 1984 kuni 19. septembrini 2002. Komisjon asus seisukohale, et Klöckner Draht, nüüd WDI, osales selles rikkumises otseselt kogu kõnealuse ajavahemiku vältel. Komisjon heitis ka W. Pampusele kui Pampuse ja WDI juhile ette, et ta osales otseselt paljudel kartelli koosolekutel ja andis oma töötajatele otseseid juhiseid, mistõttu asus komisjon seisukohale, et WDV ja Pampus avaldasid WDI-le otsustavat mõju kogu selles ajavahemikus, mille vältel neil oli tema üle kontroll. seetõttu määrati WDI-le trahv summas 46,55 miljonit eurot. WDVd ja Pampust peeti rikkumise eest solidaarselt vastutavaks vastavalt 38,855 miljoni euro ja 15,485 miljoni euro ulatuses.

11 Vaidlusaluse otsusega jättis komisjon ka rahuldamata apellantide taotluse vähendada 2006. aasta suuniste punkti 35 alusel nende trahvi nende maksevõime arvessevõtmise tulemusel.

12 Taotluse, mille apellandid esitasid maksevõime uuesti hindamiseks, jäeti 14. veebruari 2011. aasta kirjaga rahuldamata.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

13 Apellandid esitasid vaidlusaluse otsuse tühistamise ja muutmise nõudes hagi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 14. septembril 2010.

14 Eraldi dokumendiga, mis registreeriti Üldkohtu kantseleis 3. detsembril 2010, esitasid apellandid taotluse kõnealuse otsuse täitmise peatamiseks.

15 Üldkohtu president rahuldas 13. aprilli 2011. aasta kohtumäärusega Westfälische Drahtindustrie jt *vs.* komisjon (T-393/10 R, edaspidi „ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustava kohtuniku otsus“, EU:T:2011:178) apellantide esitatud ajutiste meetmete kohaldamise taotluse osaliselt, peatades neile seatud kohustuse esitada komisjonile pangagarantii, et vältida neile vaidlusaluse otsusega määratud trahvide kohest sissenõudmist, tingimusel et apellandid tasuvad institutsioonile esiteks 2 miljonit eurot 30. juuniks 2011 ja teiseks iga kuu 15. kuupäevaks igakuise summa 300 000 eurot alates 15. juulist 2011 kuni teistsuguse korralduse tegemiseni, kuid mitte kauem kui otsuse tegemiseni põhimenetluses.

16 Apellandid põhjendasid oma hagi üheksa väitega, millest ainult kuues ja üheksas on käesoleva apellatsioonimenetluse seisukohast huvipakkuvad. Kuues väide puudutas eelkõige proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist seeläbi, et komisjon ei võtnud vaidlusaluses otsuses arvesse nende maksevõimetust. Üheksas väide käsitles nende maksevõime hindamist 14. veebruari 2011. aasta kirjas, mille tühistamise nõude esitasid apellandid Üldkohtule 19. aprillil 2011.

17 Vaidlustatud kohtuotsuses nõustus Üldkohus nende kahe väitega ja tühistas vaidlusaluse otsuse osas, milles apellantidele määrati trahv, ja 14. veebruari 2011. aasta kirja põhjendusel, et komisjon eksis nende maksevõime hindamisel. Täielikku pädevust teostades leidis Üldkohus ise 2006. aasta suuniseid kohaldades siiski, et apellantidel ei olnud alust väita, et nende trahvi tuleb nende maksevõimetuse tõttu vähendada, mistõttu kinnitas ta trahvi samas summas, mis oli neile määratud vaidlusaluses otsuses.

Poolte nõuded

18 Apellatsioonkaebuses paluvad apellandid Euroopa Kohtul:

— esimese võimalusena tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles neilt mõisteti välja trahv, või tühistada see kohtuotsus täielikult ja tühistada vaidlusalune otsus osas, milles neile määrati trahv, ning 14. veebruari 2011. aasta kiri ja trahv ise;

— teise võimalusena vähendada vaidlusaluse otsusega määratud trahvi või tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja saata kohtuasi Üldkohtule tagasi, et ta vähendaks vaidlusaluse otsusega määratud trahvi, ning

— mõista nii esimese kohtuastme kui ka apellatsioonimenetluse kulud välja komisjonilt.

19 Komisjon palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellantidelt.

Apellatsioonkaebus

20 Apellandid põhjendavad apellatsioonkaebust kolme väitega. Esimene väide puudutab ELTL artikli 261 ja määruse nr 1/2003 artikli 31 rikkumist ning ülesannete jaotuse süsteemi ja institutsioonilise tasakaalu eiramist. Teine väide käsitleb proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist. Kolmanda väite kohaselt on eiratud õigust tõhusale kohtulikule kaitsele.

21 Euroopa Kohtu kodukorra artiklis 181 on sätestatud, et kui apellatsioonkaebus on tervikuna või osaliselt ilmselgelt vastuvõetamatu või ilmselgelt põhjendamatu, võib Euroopa Kohus ettekandja-kohtuniku ettepanekul ja pärast kohtujuristi ärakuulamist igal ajal jätta apellatsioonkaebuse põhistatud määrusega tervikuna või osaliselt rahuldamata.

22 Käesolevas kohtuasjas tuleb kohaldada seda sätet.

Esimene väide

Poolte argumendid

23 Apellatsioonkaebuses esitatud esimese väite esimeses osas heidavad apellandid Üldkohtule ette, et ta väljus oma täieliku pädevuse piiridest, kuna ta ei piirdunud vaidlusaluse otsuse kontrollimisega trahvi tühistades, vähendades või suurendades, vaid tegi iseseisva otsuse, milles ta määras trahvi, mis nende maksevõime aspektist põhineb uutel asjaoludel, mis on vaidlusalusest otsusest ja 14. veebruari 2011. aasta kirjast hilisemad.

24 Nii mõistis Üldkohus nähtuvalt vaidlustatud kohtuotsuse resolutsioonist apellantidele trahvi. Samuti märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 302, et trahvi suurus tuleneb tema enda otsusest hetkel, mil see kuulutatakse.

25 Nii toimides rikkus Üldkohus väidetavalt ülesannete jaotuse süsteemi ja institutsioonilist tasakaalu ning õigust tõhusale kohtulikule kaitsele, asudes komisjoni asemele. Olles muutnud vaidlusalust otsust selle tühistamisega osas, milles määrati trahv, oleks Üldkohus pidanud tõdema, et puudus alus trahvi suuruse muutmiseks.

26 Esimese väite teises osas heidavad apellandid Üldkohtule ette, et ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 109, 302 ja 335, et oma täielikku pädevust teostades ettevõtja maksevõime hindamisel tuleb üldjuhul arvesse võtta olukorda, mis valitseb otsuse tegemise ajal. Nii toimides kaldus Üldkohus kõrvale omaenda praktikast, mis tuleneb eelkõige 14. mai 2014. aasta kohtuotsusest Donau Chemie *vs.* komisjon (T-406/09, EU:T:2014:254).

27 Kui Üldkohtul oleks õigus võtta arvesse õigussubjektide maksevõime paranemist, mis on aset leidnud pärast algse trahvi tühistamist, avaldaks see neile pärssivat mõju, mis oleks vastuolus õigusriigi põhimõttega, ja rikuks kohtu enesepiiramise põhimõtet haldusasutuste suhtes, kellel on asjaolude hindamiseks paremad eeldused. Igal juhul peaks trahvi määramise otsuse vastuvõtmisest hilisemate asjaolude arvessevõtmine olema välistatud, kui see otsus tühistati just osas, milles määrati trahv, nagu see oli käesoleval juhul. Nimelt, kui vaidlusalune otsus oleks olnud õiguspärane, ei oleks Üldkohus pidanud seda oma täieliku pädevuse raames kontrollima.

28 Komisjon väidab, et esimese väite mõlemad osad on täiesti alusetud.

Euroopa Kohtu hinnang

29 Apellatsioonkaebuses esitatud esimese väite kahes osas, mida tuleb analüüsida koos, leiavad apellandid sisuliselt, et Üldkohus rikkus õigusnorme, kui ta mõistis ise uue trahvi, võttes arvesse vaidlusaluse otsuse vastuvõtmisest hilisemaid asjaolusid.

30 Tuleb meelde tuletada, et ELTL artiklite 101 ja 102 kohaldamise menetlusi käsitlevate komisjoni otsuste kohtuliku kontrolli süsteem seisneb institutsioonide õigusaktide ELTL artiklis 263 ette nähtud seaduslikkuse kontrollis, mida ELTL artikli 261 ja määruse nr 1/2003 artikli 31 alusel on hagejate taotlusel võimalik täiendada täieliku pädevusega, mida Üldkohus teostab kõnealuses valdkonnas komisjoni poolt määratud karistuste suhtes (vt eelkõige kohtuotsused, 10.7.2014, Telefónica ja Telefónica de España *vs.* komisjon, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, punkt 42, ning 21.1.2016, Galp Energía España jt *vs.* komisjon, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 71).

31 Kui liidu kohus teostab täielikku pädevust, siis on tal lisaks pelgale karistuse seaduslikkuse kontrollile õigus enda hinnanguga asendada hinnang, mille kõnealuse karistuse suuruse kindlaksmääramisel on andnud komisjon, kes on vastu võtnud akti, milles karistuse suurus algselt kindlaks määrati (vt eelkõige kohtuotsus, 21.1.2016, Galp Energía España jt *vs.* komisjon, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 75).

32 Sellest tulenevalt võib liidu kohus vaidlustatud õigusakti muuta ka seda tühistamata (kohtuotsus, 3.9.2009, Prym ja Prym Consumer *vs.* komisjon, C-534/07 P, EU:C:2009:505, punkt 86), et määratud trahv tühistada või seda vähendada või suurendada (vt eelkõige kohtuotsused, 26.9.2013, Alliance One International *vs.* komisjon, C-679/11 P, EU:C:2013:606, ei avaldata, punkt 104, ja 22.10.2015, AC-Treuhand *vs.* komisjon, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punkt 74).

33 Sellise pädevuse teostamisel võetakse arvesse kõiki faktilisi asjaolusid (kohtuotsused, 3.9.2009, Prym ja Prym Consumer *vs.* komisjon, C-534/07 P, EU:C:2009:505, punkt 86, ja 26.9.2013, Alliance One International *vs.* komisjon, C-679/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:606, punkt 104).

34 Sellest järeldub, et liidu kohtul on õigus teostada oma täielikku pädevust, kui ta peab andma hinnangu trahvisumma küsimusele (kohtuotsused, 8.2.2007, Groupe Danone *vs.* komisjon, C-3/06 P, EU:C:2007:88, punkt 62, ja 26.9.2013, Alliance One International *vs.* komisjon, C-679/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:606, punkt 105), ning selle pädevuse teostamine toob kaasa karistuste määramise pädevuse lõpliku ülemineku liidu kohtule (vt selle kohta kohtuotsus, 15.10.2002, Limburgse Vinyl Maatschappij jt *vs.* komisjon, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ja C-254/99 P, EU:C:2002:582, punkt 693).

35 Käesoleval juhul lükkas Üldkohus vaidlusaluse otsuse õiguspärasust kontrollides tagasi apellantide esimese kuni neljanda väite ning seitsmenda ja kaheksanda väite ning leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 285–332 seejärel, et komisjon eksis apellantide maksevõime hindamisel 2006. aasta suuniste punkti 35 tähenduses ning et need eksimused võivad kaasa tuua esiteks vaidlusaluse otsuse tühistamise apellantidele trahvi määramise osas ja teiseks 14. veebruari 2011. aasta kirja tühistamise.

36 Õiguspärasuse kontrolli tulemusel leidis Üldkohus, et käesoleval juhul on täieliku pädevuse teostamine põhjendatud. Kohaldades 2006. aasta suuniseid vaidlustatud kohtuotsuse punktides 333–358, leidis ta lähtuvalt tõenditest, mis pooled esitasid apellantide rahalise olukorra kohta, mis oli kujunenud pärast vaidlusaluse otsuse vastuvõtmist, et apellantidel ei olnud alust väita, et nende trahvi tuleb nende maksevõimetuse tõttu vähendada, suuniste punktis 35 nimetatutega analoogsetel põhjendustel, ning et seetõttu tuleb apellantidele mõista trahv samas summas, mis määrati neile vaidlusaluses otsuses.

37 Sel viisil toimides ei ületanud Üldkohus oma täieliku pädevuse piire.

38 Kuigi vaidlusaluse otsuse õiguspärasuse kontrollimine Üldkohtu poolt tõi küll käesoleval juhul kaasa otsuse tühistamise osas, milles komisjon määras apellantidele trahvi, ei tähenda see asjaolu vastupidi apellantide väidetele ometi, et Üldkohtul puudus sel põhjusel õigus teostada oma täielikku pädevust. Trahvisumma hindamise küsimus jääb nimelt täielikult Üldkohtu lahendada, kuna apellandid palusid oma hagis selle suurust vähendada eelkõige 2006. aasta suuniste punkti 35 tähenduses maksevõimetuse tõttu.

39 Oma täielikku pädevust teostades oli Üldkohtul seetõttu ainsana õigus apellantidele karistus määrata ja seega oli tal poolte esitatud tõendite alusel ja võistlevuse põhimõtet järgides pädevus muuta apellantidele vaidlusaluse otsusega määratud trahvi suurust.

40 Kuna Üldkohus seega õiguspäraselt asendas karistuste määramise pädevuse teostamisel komisjoni hinnangu enda omaga, ei mõjuta tema pädevuse teostamise õiguspärasust asjaolu, et ta lõpuks pidas otstarbekaks jääda samasuguse trahvisumma juurde, nagu on määratud vaidlusaluses otsuses (vt analoogia alusel kohtuotsus, 3.9.2009, Prym ja Prym Consumer *vs.* komisjon, C-534/07 P, EU:C:2009:505, punkt 88).

41 Sama kehtib sõna „väljamõistmine“ kohta, mida on kasutatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 358 ja resolutsioonis. Selle kohtuotsuse põhjendustest ilmneb nimelt õiguslikult piisavalt, et Üldkohus teostas oma täielikku pädevust komisjoni poolt vaidlusaluses otsuses määratud trahvi suuruse muutmiseks.

42 Mis puudutab asjaolu, et Üldkohus võttis arvesse vaidlusaluse otsuse vastuvõtmisest ja 14. veebruari 2011. aasta kirjast hilisemaid asjaolusid, siis tuleb meelde tuletada, et käesoleval juhul tuleneb trahvisumma muutmine sellest, et Üldkohus teostas oma täielikku pädevust.

43 Sellises kontekstis on liidu kohtul aga õigus õiguspärasuse kontrolli täiendamiseks võtta arvesse kõiki faktilisi asjaolusid, mida ta peab asjakohaseks, olenemata sellest, kas need on tehtud otsusest varasemad või hilisemad (vt selle kohta kohtuotsused, 6.3.1974, Istituto Chemioterapico Italiano ja Commercial Solvents *vs.* komisjon, 6/73 ja 7/73, EU:C:1974:18, punktid 51 ja 52; 22.1.2013, komisjon *vs.* Tomkins, C-286/11 P, EU:C:2013:29, punkt 49; 26.9.2013, Alliance One International *vs.* komisjon, C-679/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:606, punkt 107, ning 17.9.2015, Total *vs.* komisjon, C-597/13 P, EU:C:2015:613, punkt 41).

44 Tõhusa kohtuliku kaitse põhimõte, mis on liidu õiguse üldpõhimõte ja on nüüdseks sätestatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklis 47, nõuab nimelt, et liidu kohtul peab olema võimalik oma täieliku pädevuse teostamisel analüüsida kõiki faktilisi ja õiguslikke küsimusi, mis on tema lahendatavas vaidluses asjakohased (vt selle kohta kohtuotsus, 18.7.2013, Schindler Holding jt *vs.* komisjon, C-501/11 P, EU:C:2013:522, punktid 35 ja 36).

45 See kehtib seda enam juhul, kui – nagu käesolevas kohtuasjas – täieliku pädevuse teostamine puudutab asjaomase ettevõtja maksevõime analüüsimist. Nimelt, kui liidu kohus ei võiks maksevõime hindamisel arvesse võtta tema otsuse tegemise ajal valitsevat faktilist olukorda, võiks ta olla sunnitud trahvi vähendamise või tühistamise põhjendatud või alusetu nõude rahuldamata jätma või rahuldama viisil, mis asetab selle ettevõtja põhjendamatult ebasoodsasse konkurentsiolukorda või annab talle põhjendamatu konkurentsieelise.

46 Väljakujunenud kohtupraktikast nähtub aga, et ettevõtja maksevõimel on tähtsus üksnes konkreetses sotsiaalses kontekstis, mis seisneb tagajärgedes, mis trahvi maksmisel võivad olla eelkõige töötuse suurenemise näol või asjaomasest ettevõtjast tootmisahelas ees- või tagapool olevate majandusharude olukorra halvenemise näol (vt eelkõige kohtuotsus, 29.6.2006, SGL Carbon *vs.* komisjon, C-308/04 P, EU:C:2006:433, punkt 106).

47 Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 302 õigesti leidis, on niisugune lahendus õige veelgi enam sellisel juhul nagu käesolevas asjas, kus ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik rahuldas apellantide taotluse ja peatas komisjoni määratud trahvi täitmise kuni vaidlustatud kohtuotsuse kuulutamiseni.

48 Järelikult tuleb esimene väide ilmse põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide

Teise väite esimene osa

– Poolte argumendid

49 Apellatsioonkaebuses esitatud teise väite esimeses osas heidavad apellandid Üldkohtule ette, et ta võrdse kohtlemise ja proportsionaalsuse põhimõtet rikkudes ning vastupidi sellele, mida on märgitud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 333, ei võtnud arvesse kõiki trahvi arvutamisel asjakohaseid tingimusi, mis on ette nähtud 2006. aasta suuniste punktis 35. Täpsemalt jättis Üldkohus tähelepanuta komisjoni 12. juuni 2010. aasta teatise „Maksevõimetus vastavalt 1. septembri 2006. aasta suuniste määruse nr 1/2003 kohaselt määratavate trahvide arvutamise meetodi kohta punktile 35“ (SEC(2010) 737/2), mille kohaselt ettevõtja maksevõimetuse arvessevõtmiseks võib kas trahvi vähendada summani, mille asjaomane ettevõtja on võimeline maksma, või näha ette trahvi

järkjärguline tasumine kolme kuni viie aasta jooksul. Kui arvestada hetkel komisjoniga läbiräägitavat maksegraafikut ja ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustava kohtuniku otsuse alusel juba tehtud makseid, on käesoleval juhul Üldkohtu mõistetud trahvi maksmise kestus ligikaudu 15 või 20 aastat.

50 Kehtiva halduspraktika kohaselt juhul, kui 2006. aasta suuniste punktis 35 ette nähtud tingimused on täidetud, vähendab komisjon üldjuhul trahvi summani, mille asjaomane ettevõtja on võimeline maksma komisjoni otsuse vastuvõtmise seisuga.

51 Igal juhul, isegi kui Üldkohus oleks pidanud otstarbekaks kasutada segalahendust, mis hõlmab nii määratud trahvi vähendamist kui ka trahvi järkjärgulist tasumist, oleks tulnud selleks, et trahv jääks sobivaks, vähendada trahvi nii, et selle kogusumma oleks maksimaalselt 20 miljonit eurot, mis vastab ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustava kohtuniku otsuse alusel juba tasutud 2 miljoni euro suurusele summale, millele lisanduvad 60 igakuist 300 000 euro suurust makset, mis tuleb teha kõige enam viie aasta jooksul.

52 Komisjon väidab, et teise väite esimene osa ei saa olla tulemuslik.

– Euroopa Kohtu hinnang

53 Kõigepealt tuleb tõdeda, et apellantide argumendid, milles nad heidavad Üldkohtule ette, et viimane määras neile trahvi, mille järkjärguline tasumine toimub ülemäära pika aja jooksul, põhineb vaidlustatud kohtuotsuse vääral tõlgendusel, kuna Üldkohus ei kavandanud ega veel vähem määranud trahvi järkjärgulist tasumist.

54 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustava kohtuniku otsuse kohaselt lõpeb trahvi järkjärguline tasumine, mille see kohtunik seadis tingimuseks pangagarantii esitamise kohustuse peatamisele, vaidlustatud kohtuotsuse kuulutamise päeval. Tegelikult ilmneb, et trahvi tasumise väidetav kestus tuleneb maksegraafikust, mille apellandid on ise komisjoniga kokku leppinud pärast vaidlustatud kohtuotsuse kuulutamist.

55 Ülejäänud osas, mis puudutab seda, et apellandid heidavad Üldkohtule ette, et ta ei vähendanud nende trahvi, siis tuleb tõdeda, et nad püüavad oma argumentidega saavutada seda, et Euroopa Kohus hindaks nende maksevõimega seotud asjaolusid uuesti, kuid see jääb apellatsioonimenetluses väljapoole Euroopa Kohtu pädevust, välja arvatud juhul, kui fakte on moonutatud, mida aga käesolevas asjas ei ole väidetud (kohtuotsus, 20.1.2016, Toshiba Corporation *vs.* komisjon, C-373/14 P, EU:C:2016:26, punkt 40).

56 Seoses komisjoni varasema otsustuspraktikaga tuleb meelde tuletada, et see ei ole konkurentsi valdkonnas trahvide määramise õiguslik raamistik ning et teisi juhtumeid käsitlevad otsused on diskrimineerimise esinemise küsimuses üksnes soovituslikud (kohtuotsus, 10.7.2014, Telefónica ja Telefónica de España *vs.* komisjon, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, punkt 189).

57 Järelikult tuleb apellatsioonkaebuses esitatud teise väite esimene osa osaliselt ilmselge vastuvõetamatuse ja osaliselt ilmselge põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teise väite teine osa

– Poolte argumendid

58 Apellatsioonkaebuses esitatud teise väite teises osas heidavad apellandid Üldkohtule ette, et oma täielikku pädevust teostades diskrimineeris ta neid võrreldes teiste ettevõtjatega, kelle trahvi 2006. aasta suuniste punkti 35 alusel vähendati, kuna ühelegi nendest teistest ettevõtjatest ei määratud järkjärgulist tasumist nii pika aja vältel.

59 Lisaks rikkus Üldkohus ka võrdse kohtlemise põhimõtet, kuna ta hindas apellantide maksevõimet vaidlustatud kohtuotsuse kuupäeva seisuga, samas kui teiste ettevõtjate maksevõimet hindas ta vaidlusaluse otsuse vastuvõtmise seisuga.

60 Esiteks olid kõik vaidlusaluse otsuse adressaadid sarnases olukorras, kui nad esitasid taotluse vähendada trahvi sellel alusel. Kui komisjon oleks nende maksevõimet õigesti hinnanud, oleks ta apellantidele määratud trahvi vähendanud ja apellandid ei oleks olnud sunnitud esitama hagi, mille tulemusel mõistis Üldkohus neile teisel kuupäeval uue trahvi. Väidetav ebavõrdne kohtlemine on seda ilmsem, et kõnealusel kuupäeval ei kontrollinud Üldkohus, kas nende ettevõtjate majanduslik olukord, kelle trahvi vähendati, oli paranenud.

61 Teiseks on apellantide trahvi vähendamise taotluste rahuldamata jätmine juba iseenesest käsitatav ebavõrdse kohtlemisena, mis jääb vaidlustatud kohtuotsuse tõttu püsima, kuna apellandid pidid vastu vaidlema komisjoni argumentidele, mille kohaselt Üldkohtu määratud trahvilt tasumisele kuuluvat intressi hakati arvutama alates vaidlusaluses otsuses kindlaks määratud kuupäevast, kuigi ei olnud tuvastatud, et 2006. aasta suuniste punktis 35 sätestatud tingimused ei olnud sel kuupäeval täidetud.

62 Komisjon väidab, et teise väite teine osa on põhjendamatu.

– Euroopa Kohtu hinnang

63 Olgu meenutatud, et võrdse kohtlemise põhimõte on liidu õiguse üldpõhimõte, mis on ette nähtud harta artiklites 20 ja 21. Väljakujunenud kohtupraktikast nähtub, et kõnealune põhimõte nõuab, et sarnaseid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui see on objektiivselt põhjendatud (vt eelkõige kohtuotsus, 12.11.2014, Guardian Industries ja Guardian Europe *vs.* komisjon, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, punkt 51).

64 Üldkohus on kohustatud seda põhimõtet järgima mitte ainult komisjoni tehtud trahvi määramise otsuse õiguspärasuse kontrollimisel, vaid ka oma täieliku pädevuse teostamisel. Täieliku pädevuse teostamine ei või nimelt määratavate trahvide suuruse kindlaksmääramisel kaasa tuua nende ettevõtjate diskrimineerimist, kes osalesid ELTL artikli 101 lõikega 1 vastuolus olevas kokkuleppes või kooskõlastatud tegevuses (vt selle kohta kohtuotsus, 18.12.2014, komisjon *vs.* Parker Hannifin Manufacturing ja Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, punkt 77).

65 Mis puudutab käesolevas asjas seda, et apellandid heidavad Üldkohtule ette, et ta määras neile diskrimineeriva maksetähtaja, siis tuleb nende argumendid põhjendamatuse tõttu siiski tagasi lükata samadel põhjustel, mis on esile toodud käesoleva kohtumääruse punktides 53 ja 54.

66 Peale selle tuleb tõdeda, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 356 õigesti, et täieliku pädevuse raames apellantide maksevõime hindamisel vaidlusalusest otsusest hilisemate asjaolude arvessevõtmine ei põhjusta diskrimineerimist võrreldes ettevõtjatega, kes ei esitanud hagi, et vaidlustada hinnangut, mille komisjon nende maksevõimele andis. Nimelt ei ole apellandid viimati

nimetatud ettevõtjatega sarnases olukorras, kuna nad esitasid esimeses kohtuastmes hagi (vt selle kohta kohtuotsus, 14.9.1999, komisjon *vs.* AssiDomän Kraft Products jt, C-310/97 P, EU:C:1999:407, punktid 49–63).

67 Järelikult tuleb apellatsioonkaebuses esitatud teise väite teine osa ilmse põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

68 Seetõttu tuleb teine väide tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

69 Kolmandas väites heidavad apellandid Üldkohtule ette, et rikkudes õigust tõhusale kohtulikule kaitsele, mis on sätestatud 4. novembril 1950 Roomas alla kirjutatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artiklis 6 ja harta artiklis 47, jättis ta läbi viimata iseseisva kontrolli täieliku hindamispädevuse teostamise teel, kuivõrd ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 334, et apellantide maksevõime hindamisel tuleb lähtuda vaidlusaluse otsusega määratud trahvi suurusest.

70 Trahvi sobivuse iseseisev kontrollimine eeldab, et Üldkohus analüüsib üksikasjalikult selle arvutamise otsustava tähtsusega parameetreid, nagu rikkumise kestus ja raskusaste. Hindamisvigadega piirduvat kontrolli ei saa pidada piisavaks, seda enam, et täieliku pädevuse teostamine toimub ühepoolses menetluses, milles Üldkohus peab komisjoni hinnangu asendama enda omaga.

71 Komisjon väljendab kahtlust, kas apellatsioonkaebuses esitatud kolmas väide on vastuvõetav, kuna sellega palutakse kontrollida faktidele antud hinnangut. Igal juhul on see väide põhjendamatu.

Euroopa Kohtu hinnang

72 Kõigepealt tuleb ümber lükata kolmanda väite vastuvõetavuse suhtes komisjoni väljendatud kahtlused, kuna sellega heidavad apellandid Üldkohtule ette, et ta rikkus vaidlusaluse otsuse kontrollimisel õigusnormi.

73 Mis puudutab selle väite põhjendatust, siis on selge, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 121–265 lükkas Üldkohus täielikult tagasi esimese kuni neljanda väite, millega apellandid soovisid sisuliselt eitada vaidlusaluses otsuses tuvastatud rikkumist ja vaidlustada neile selle otsusega määratud trahvi suuruse. Käesolevas apellatsioonimenetluses ei ole apellandid esitanud ühtegi argumenti vaidlustatud kohtuotsuse selle osa vaidlustamiseks.

74 Neil asjaoludel ei saa Üldkohtule ette heita, et ta rikkus õigusnorme, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 334 leidis, et kuna puuduvad vead, mis võiksid vaidlusaluse otsuse õigusvastaseks muuta, on sobilik apellantide uut maksevõimet hinnata lähtuvalt selles otsuses määratud trahvi suurusest.

75 Seetõttu tuleb apellatsioonkaebuses esitatud kolmas väide ilmse põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kohtukulud

76 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõikes 2 on ette nähtud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonimenetlusele, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

77 Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ning Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG ning Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista neilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kuues koda) otsustab:

1. **Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**

2. **Mõista kohtukulud välja Westfälische Drahtindustrie GmbH-lt, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG-lt ja Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG-lt.**

Allkirjad